

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016. ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Η εις Ιερουσαλήμ είσοδος Του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.
Ελισάβετ Της οσίας, Δούκα νεομάρτυρος Του ράπτου εκ
Μυτιλήνης, Νικολάου νεομάρτυρος Του εν Μαϊνσία.
Έτος 9^ο Τεύχος 385

Ο Χριστός προχωρεί πέρα από το πανηγύρι

Η πορεία προς τη συνάντηση με τον αναστημένο Χριστό πλησιάζει στο αποκορύφωμά της. Ο Χριστός έρχεται στον τόπο της συναντήσεως, τη νέα Ιερουσαλήμ, την Εκκλησία Του, όπως πήγε τότε στην παλαιά Ιερουσαλήμ. Και όπως οι Ισραηλίτες τότε, έτσι και εμείς τώρα τον υποδεχόμαστε με πολλές τιμές.

Με λουλούδια, με κεριά, με τελετές, με καινούργια ρούχα, με εορταστική ατμόσφαιρα και με εκδηλώσεις ενθουσιασμού, αλλά όπως και εκείνοι τότε, έτσι και εμείς τώρα δεν προχωρούμε πέρα από το πανηγύρι. Παραμένουμε μόνιμα στην Κυριακή των Βαΐων.

Περιοριζόμαστε στις εξωτερικές εκδηλώσεις. Δεν προχωρούμε πέρα απ' αυτές κι έτσι, αν και τον είδαμε το Χριστό για μια στιγμή φευγαλέα, τον χάνουμε, γιατί Αυτός δεν παραμένει στην Κυριακή των Βαΐων όπως εμείς. Αυτός δεν περιορίζεται στο πανηγύρι.

Αυτός δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στις τιμές. Αυτός προχωρεί στο σταύρωμα. Αυτός επείγεται να σταυρώσει την αμαρτία για να θανατώσει το θάνατο και να αναστήσει τον άνθρωπο. Αν θέλουμε να μη χάσουμε από τα μάτια μας το Χριστό και να μπορέσουμε να βρεθούμε κοντά Του

τη στιγμή της δόξας Του πρέπει να τον ακολουθήσουμε. "Εκ βαΐων και κλάδων ως εκ θείας εορτής εις θείαν μεταβάντες εορτήν, προς σεβασμίαν του Χριστού Παθημάτων, πιστοί συνδράμωμεν, τελετήν σωτήριοι και τούτον υπέρ ημών πάθος υφιστάμενοι, κατοπτεύσωμεν εκούσιον..." (απόστιχον Λυχνικού Κυριακής Βαΐων). Ούτε είναι αρκετό να "κατοπτεύσωμεν" το πάθος. Αν θέλουμε να συναντηθούμε με το Χριστό πρέπει και να συσταυρωθούμε και να συνταφούμε μ' Αυτόν. "Δεύτε ουν και ημείς κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν, και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς· ίνα και συζήσωμεν αυτώ, και ακούσωμεν βοώντος αυτού· ουκέτι εις την επίγειον Ιερουσαλήμ δια το παθείν, αλλά αναβαίνω προς τον Πατέρα μου, και πατέρα υμών και Θεόν μου και Θεόν υμών και συνανυψώ υμάς εις την ανω Ιερουσαλήμ, εν τη βασιλεία των ουρανών" (στιχηρό ιδιόμελο Αίνων Μ. Δευτέρας).

π. Φιλόθεος Φάρος

ΘΑΒΩΡ ΚΑΙ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Υπάρχει μία σχέση μεταξύ μεταμορφώσεως και σταυρού. Μεταξύ δόξας Θαβώρ και πάθους Γολγοθά. Στη ζωή του Χριστού πάθος και δόξα συμπλέκονται συνεχώς. Το ένα δεν αναιρεί το άλλο· αντίθετα το προϋποθέτει. Συνυπάρχουν και αλληλοπεριχωρούνται και αλληλοεξαρτώνται. Ο σταυρός δεν είναι κάτι το μειωτικό και μη αρμόζον στη μεγαλοπρέπεια και στη παντοδυναμία του Θεού. Ο Θεός ποτέ δεν είναι τόσο δυνατός όσο όταν είναι τέλεια ασθενής. Ποτέ δεν είναι τόσο μεγαλόπρεπα δοξασμένος όσο όταν είναι τέλεια νικημένος. «Όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμί» (Α' Κορ. 12,9). Και «αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει (Ιω. 12,24). Ασχέτως αν «Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν» οι απόστολοι κηρύττουν «Χριστόν εσταυρωμένον» που για τους Ιουδαίους είναι σκάνδαλο και για τους εθνικούς μωρία (Α' Κορ. 1,22-25), γιατί γνωρίζουν και έχουν εμπειρία, ότι όχι μόνο η μεταμόρφωση αλλά και ο σταυρός είναι η δόξα του Χριστού και η δύναμη. «Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρώπου» (Ιω. 12,23)· είπε ο Ιησούς στους μαθητές του, όταν πλησίαζε ο καιρός του σταυρικού του πάθους. Και όταν ο Ιούδας εξήλθε από το Μυστικό Δείπνο για να φέρει εις πέρας το σιχαμερό του έργο, τότε ο Ιησούς αναφώνησε· «νυν εδοξάσθη ο υιός του ανθρώπου και ο Θεός εδοξάσθη εν αυτώ» (Ιω. 13,31). Δόξα θεώρησε

την προδοσία του μαθητού του! Ας δούμε όμως λεπτομερέστερα, μέσα από την αφήγηση του ευαγγελίου, την ορθότητα των όσων παραθέσαμε.

Όταν ο Πέτρος, φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα, ομολόγησε την θεότητα του Χριστού, αμέσως ο Χριστός προείπε το θάνατο και την ανάστασή του (Ματθ. 16,16-21). Ήθελε ν' αποκαλύψει στους μαθητές του ότι το ότι είναι Θεός δεν αποκλείει ότι θα πεθάνει, αφού είναι και άνθρωπος και προσέλαβε την σάρκα του Αδάμ. Αλλά η ειδοποιός διαφορά θα είναι ότι, ενώ θα πεθάνει σαν άνθρωπος, δεν θα παραμείνει στην εξουσία του θανάτου, διότι θ' αναστηθεί. Ούτε, το ότι είναι Θεός, σημαίνει ότι θα παραμένει ανίκητος σαν τους ειδωλολατρικούς θεούς, που από complex θα λέγαμε, δεν δεχόταν να νικηθούν από τους ανθρώπους, αλλά θα γίνει κάτι το θαυμαστό που θα γελοιοποιήσει και θα ταπεινώσει τους εχθρούς του· θα τους νικήσει μέσα από την αδυναμία του και την φαινομενική ήττα του, με την ανάστασή του.

Δυστυχώς ο Πέτρος δεν τα κατάλαβε αυτά και άρχισε να επιτιμά τον διδάσκαλό του, μ' αποτέλεσμα ν' ακούσει το γνωστό· «ύπαγε οπίσω μου σατανά· σκάνδαλόν μου ει· ότι ου φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων» (Ματθ. 16,23). Αμέσως μετά ο Χριστός προειδοποίησε τους μαθητές του, και μέσω αυτών τους ανά τους αιώνες πιστούς, ότι όχι μόνο δεν πρέπει να τον εμποδίζουν από τη σταύρωση, αλλά αντίθετα ο κάθε χριστιανός που θέλει να τον ακολουθήσει, πρέπει, αφού απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει κι αυτός, μιμούμενος τον διδάσκαλό του, τον προσωπικό σταυρό του. Κι όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, δηλαδή να είναι συνεχώς νικητής, επιτυχημένος, ασφαλισμένος, τακτοποιημένος και ατσαλάκωτος, αυτός θα τη χάσει. Εκείνος όμως που θα τη χάσει για το Χριστό και εν Χριστώ, δηλαδή θα νικηθεί, θ' αποτύχει, θα κακοπάθει, θα μαρτυρήσει, χωρίς να μισήσει τους εχθρούς του ούτε ν' ανταποδώσει το κακό που του κάνανε, εκείνος θα την σώσει. Και όχι μόνο θα την σώσει αλλά θα αμειφθεί και θα δοξασθεί από το Θεό με αμάραντη και αιώνια και θεϊκή δόξα (πρβλ. Ματθ. 16,24-27).

Αυτό που είπε λεκτικά ο Χριστός στους μαθητές του, το έδειξε και εμπειρικά στους τρεις προκρίτους των μαθητών, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο, και τον Ιωάννη. Αυτούς είχε μαζί του στη μεταμόρφωση, αλλά αυτούς είχε μαζί του και στη Γεθσημανή. Στη μεταμόρφωση οι τρεις μαθητές είδαν και άκουσαν το Μωυσή και τον Ηλία, τους θεόπτες προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, να ομιλούν για την έξοδο του Χριστού, δηλαδή για το πάθος, το σταυρό και το θάνατό του (Λουκ. 9,31). Αφ' ενός τον έδειχναν σαν Θεό και Μεσσία και εγγυόταν βάσει της εμπειρίας τους ότι πράγματι αυτός ήταν, αφ' ετέρου προφήτευαν το πάθος και το θάνατό του σαν κάτι το

φυσιολογικό και μη απάδον στη δόξα της θεότητάς του. Ήταν σαν να διαβεβαίωναν τους μαθητές ότι και ο Γολγοθάς είναι ισάξιος με το Θαβώρ και ότι η θεοφάνεια του Θαβώρ θα συνεχισθεί στο Γολγοθά.

Και πράγματι έτσι και έγινε. Φοβερά μεγαλόπρεπα σημεία έγιναν στη σταύρωση του Χριστού. επικράτησε σκότος από την σ' ώρα έως την θ', σχίσθηκε το καταπέτασμα του ναού, έγινε σεισμός, άνοιξαν μνήματα και οι νεκροί βγήκαν έξω και περπατούσαν στους δρόμους των Ιεροσολύμων (Ματθ. 27,51-53). Τα φοβερά αυτά σημεία θυμίζουν τις αστραπές, τις βροντές, τους καπνούς, το γνόφο, τη νεφέλη, τις σάλπιγγες που ηχούσαν, όταν στο Σινά παρουσιάσθηκε ο Θεός στο Μωσή, και είναι μία έμπρακτη απάντηση σ' αυτούς που κοροΐδευαν το Χριστό λέγοντας: «άλλους έσωσεν, εαυτόν ου δύναται σώσαι· ει βασιλεύς Ισραήλ έστι, καταβάτω νυν από του σταυρού και πιστεύσωμεν επ' αυτό· πέποιθεν επί τον Θεόν, ρυσάσθω νυν αυτόν, ει θέλει αυτόν· είπε γαρ ότι Θεού ειμί υιός» (Ματθ. 27,42-44). Επιπλέον η φωνή του Θεού πατέρα που ακούστηκε για πρώτη φορά στη βάπτισή του Χριστού «ούτος έστιν ο υιός μου ο αγαπητός εν ω ευδόκησα» (Ματθ. 3,17) και ξανακούστηκε ολόγεια στο Θαβώρ με την προσθήκη «αυτού ακούετε» (Ματθ. 17,5), ξανακούστηκε πάλι στο Γολγοθά, εκ μέρους των ανθρώπων πλέον και μάλιστα των ειδωλολατρών, «αληθώς Θεού υιός ην ούτος» (Ματθ. 27,54). Έχουμε συνεπώς και την αναγνώριση των ανθρώπων στη θεότητα του Χριστού. Η θεοφάνεια του Γολγοθά έγινε ενώπιον όλων, πιστών και απίστων, και όχι μόνο στους τρεις μαθητές όπως συνέβη στη θεοφάνεια του Θαβώρ. Ήταν το τελευταίο σημείο που έδειξε ο Χριστός στους καλοπροαίρετους ανθρώπους για να μετανοήσουν (πρβλ. Λουκ. 23,48). Εκτός τούτου, σ' αυτή του τη θεοφάνεια, φανέρωσε και την θεϊκή του αγάπη την άνευ προηγουμένου: «πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23,34). Τι μεγαλύτερη θεοφάνεια απ' αυτή! Συγκλονίζει περισσότερο και από το άκτιστο φως της μεταμορφώσεως!!! Και αποδεικνύει ότι και το άκτιστο φως· ότι το πάθος του Χριστού ήταν εκούσιο και το υπέστη για να μας αποκαλύψει την άβυσσο της αγάπης του.

Θαβώρ και Γολγοθάς λοιπόν οι δύο όψεις του αυτού νομίσματος. Δεν είναι ούτε διαδοχικά ούτε εναλλακτικά. Είναι ταυτόχρονα. Οι χριστιανοί τα συναντούν συγχρόνως σε κάθε βήμα τους. Βιώνουν συνεχώς το του Παύλου· «Ως αποθνήσκοντες και ιδού ζώμεν... ως λυπούμενοι αεί δε χαίροντες... ως μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες» (Β' Κορ. 6, 9-10). Εάν προσπαθήσουν ν' αποφύγουν τον Γολγοθά, όχι μόνο δεν θα το πετύχουν, αλλά θα χάσουν και το Θαβώρ.